

K 100. narozeninám prof. Libora Broma

(Výběr z publikovaných článků)

Náboženská pravice versus pohanská levice

V americkém liberálním tisku a na televizi napořád slyšíme o takzvané náboženské pravici, který prý představuje vážné nebezpečí pro demokracii a pokrok. Každý zjev má však svůj logický protiklad. Existuje-li náboženská pravice, pak musí existovat její protiklad – pohanská levice. O té se však v tisku a na televizi nemluví, třebaže se tato pohanská levice za poslední desetiletí vkradla do intelektuálního a politického vedení celé západní civilizace.

Vpravdě v celém postbolševickém světě ustálily se dvě nekompromisní fronty. Na jedné straně stojí lidé, kteří věří v Boha a v Boží řád, a na druhé straně se shromažďují bohobojní občané, kteří se podrobují Desateru Božích přikázání, absolutním mravním zákonům a životadárné čistotě ducha a těla, které jsou jim svaté, a na druhé straně se zase kupí sebevědomé pohanské masy, které zbožňují jen zájmy světské, jako peníze, sex, vzdělání, politiku a slávu, a při jejich dosahování světí každý prostředek.

Boj mezi těmito dvěma frontami, z nichž jedna je odevzdána Bohu a druhá posedlá sama sebou, je zásadní a nevyhnutelný. V Americe byl už tento boj na plné kolo vyvolán salvami panujících levičáckých sekulárních materialistů, kteří začali na své pravicové protivníky útočit jako na nebezpečné extremisty a vydávat proti nim všelijakou nenávistnou propagandu.

O co prakticky jde?

Jde o velmi zásadní věci – o hluboké duchovní příčiny zoufalého úpadku demokratické společnosti. Jde o celonárodní, ba globální boj proti lehkomyšlnosti, nemravnosti, příživnictví, potratnictví, lakotnosti a zločinnosti. Jde o obnovu veřejných škol, které jsou na scestí, o navrácení základní slušnosti mezi lidmi, kteří se neumí chovat, o udržení tradičních hodnot v rodinách, které jsou vystaveny stupňující se diskriminaci, o omezení vlády a byrokracie, jež dusí svobodný rozvoj společnosti, o obnovu osobní zodpovědnosti, jež je jedinou cestou z prolhanosti a vražednosti našeho času.

Pohanská levice všeho druhu je proti náboženské pravici ve stavu mobilizace a v Americe se politicky soustřeďuje především v Demokratické straně. Národní rada této strany pod vedením Davida Wilhelma se horečně připravuje na podzimní všeobecné volby, ve kterých je rý vážně ohroženo na 129 demokratických poslaneckých křesel. Demokraté jsou přímo zděšeni nad výsledky předběžných voleb ve státech Idaho, Oklahoma a Kentucky, kde zásluhou náboženské pravice zvítězili republikáni v okrscích, které byly dosud výlučně v rukou demokratů.

Vpravdě však pohané existují v obou stranách – jak v demokratické, tak i v republikánské – a všude mají vážné potíže s tím, jak se s rostoucí náboženskou pravici v řadách své strany vyrovnat. Neboť mravní rozklad, jak jej vidí náboženská pravice, je všude a každý americký občan jej každodenně cítí. Navíc náboženská pravice v obou stranách opravdu pilně pracuje, schůzuje, píše, řeční a rozesílá zprávy o tom, jak pohanští poslanci a senátoři ve Washingtonu hlasují proti americkým tradicím a zdravému lidskému rozumu.

Jen budoucnost však ukáže, zda američtí voliči najdou v sobě opravdu dostatek mravní síly, aby se s pohanskou levicí vypořádali. Neboť úpadek demokracie nelze zastavit jen ve volbách a jen politickou mocí.

Stoupenci náboženské pravice mohou dokázat oprávněnost svých politických cílů jen svou vlastní, opravdu vyšší křesťanskou mravností. Musí dokázat, že opravdu žijí v Božím království osobní čistoty, že opravdu milují nepřátele, odpouštějí hříšníkům a pracují pro bližní.

Že tedy opravdu slouží Bohu.

Prof. Dr. Ing. Libor Brom

(Nedělní hlasatel, 4. 9. 1994, str. 1 a 4)

Postkomunistická kultura

Zeptal jsem se přítele, zda má pro mne něco zajímavého z kulturního života mé rodné severní Moravy a Slezska. Odpověď, jež se mi dostala, mi opravdu vzala dech.

V jednom městečku u Opavy se právě bude konat mezinárodní kulturní událost - „Silesia Open Air Festival“, kterého se zúčastní metalové kapely z Česka, Slovenska, Polska, Švédska, Holandska, Španělska a Belgie!

Nedaleko vlakové zastávky bude vyhrávat česká blackmetalová skupina „Panzerfaust“, slovenské skupiny „Nomenmortis“, „Embolism“ a „Bizarre of Brutality“, polské doom metal kapely „Ad Patres“ a „Internal Maze“, holandská brutal death metal kapela „Altar“, švédská „Dark Funeral“, španělská „Haemorrhage“ s cult pathology grind core a několik dalších, jako „Maniac Butcher“, „Reinfection“, „Enochian“, „Imperator“, „Krabathor“. I ostravská „Salamandra“ na festivalu bude!

Lze ještě něco dodat, co by zapadlo do postkomunistického kulturního scénáře, jež má za cíl morbidní názvy, rytmickým hřmotem a patetickou česko-angličtinou „ostrakizovat“ a „frustrovat“?

Snad jen to, že známá česká režisérka Věra Chytilová pracuje na novém projektu nazvaném „Vyhnání z ráje“. Film prý bude o lidech, jakými jsou, zda by nemohli být lepší, jsou-li svobodní a je-li v nich více dobra než zla.

Film se bude odehrávat na nudistické pláži.

Prof. Dr. Ing. Libor Brom

(Nedělní hlasatel, 20. 8. 2000, str. 3)

Václav Havel radí národům Evropy

V předvelikonoční čas půstu a pokání pročítáme projev prezidenta České republiky před poslanci Evropského parlamentu, kde se Václav Havel po právu věnuje jedné vážné věci: radí zamyslet se nad tím, co to znamená být Evropanem.

Václav Havel se ptá, „zda vedle vědomí či pocitu národní příslušnosti existuje v duších Evropanů i vědomí či pocit evropanství, zda se tedy Evropané vskutku cítí Evropany, anebo zda jde spíš jen o pomysl či teoretický konstrukt, pokoušející se geografický fakt povýšit na stav myslí“.

Václav Havel se přitom přiznává k údivu nad tím, že si sám klade tuto otázku až teď, „pod tlakem určitých aktuálních politických témat či úkolů“ a že si ji nepoložil už dávno, „kdy se začal orientovat ve světě a přemýšlet o něm a o sobě samém“. Nyní prý vítá, že „evropanství se začíná vynořovat z neurčitého moře samozřejmostí“.

Poté se Václav Havel věnuje v současné době nezbytnému ztotožnění základního „souboru hodnot, ideálů či principů“, jenž „pojmem Evropy evokuje či je pro Evropu příznačný“ a přiznává se k dalšímu údivu. Vzpomíná, která „po druhé světové válce, kdy demokratická západní Evropa stála tvář v tvář vzpomínce na hrůzy obou světových válek a tvář v tvář nebezpečí expanze komunistického totalitního panství, bylo skoro zbytečné mluvit o hodnotách, které je třeba uchránit. Tyto hodnoty byly totiž všem zřejmé“.

Po učeném rozboru dochází Václav Havel nakonec k závěru, že existuje to, co nazývá „základními okruhy evropských hodnot“ a vyjmenovává jejich celou řadu: „respekt k jedinečné lidské bytosti, k jejím svobodám, právům i k její důstojnosti, princip solidarity, rovnost před zákonem a právní stát“ atd. Atd. Až do „tržní politiky“ a „rozvoje občanské společnosti“.

Osobní zamýšlení Václava Havla, který procestoval po městech, vesnicích a lázních velkou část Evropy, a jeho veřejné hledání společných evropských hodnot je dozajista chvalitebné.

Jak však při celém předlouhém mluvení před evropským parlamentem o tom, co v minulosti Evropu spojuje a o co v budoucnu při sjednocování Evropy je nutno se též opřít, mohl Václav Havel opomenout tu hodnotu nejdůležitější, základní, pro celou Evropu společnou a jedinečnou, jejíž symbol lze vidět z každého vlaku křížem krážem přes Evropu od Portugalska až do Finska, což teprve z okna Pražského hradu při pohledu na stověžatou Prahu!

Křesťanství!

Jak mohl Václav Havel opomenout křesťanství, lásku k Bohu a bližnímu, základní hodnotu evropské civilizace a kultury, kterou jsme my všichni Evropané zdělili a na které my všichni dodnes – chtě nechtě, volky nevolky – stavíme svou víru v člověka a svou péči o člověka, všechna lidská a občanská práva a povinnosti!

Jak mohl Václav Havel zapomenout na Bohu oddané dědictví Evropy, kterému se slušní lidé i v nejtěžších dobách nikdy nezpronevěřili. Jen zatvrzelí zaprodanci se mu dosud vyhýbají jako čert kříži.

Prof. Dr. Ing. Libor Brom

(*Nedělní hlasatel*, 16. 4. 2000, str. 4)

Co dělat?

Americký systém veřejného školství býval předmětem obdivu. V posledních desetiletích však snaha tohoto systému poskytovat stejnou příležitost ku vzdělání všem mladým lidem jakéhokoliv pozadí zaplavila městské školy méně schopnými studenty. Brzy se stalo jasným, že systém jednoho druhu střední školy pro všechny druhy studentů (*high school*) nemůže takovou situaci zvládnout. Zatímco v některých městech a bohatších předměstích veřejné školy dosud poskytují poměrně dobré vzdělání (které však zdaleka nelze přirovnat ku vzdělání před šedesáti lety), v ghettech velkoměst opravdového vzdělání už skoro vůbec není. Studenti jsou vystaveni zdegenerované učební osnově, která jim každý rok umožňuje automatický postup do vyšší třídy a nakonec i absolvování celé školy do života uličních gangů a drog. V důsledku takové situace mnozí rodiče, kteří si to mohou finančně dovolit, osvobozují své děti od nepříznivého či dokonce zhoubného prostředí veřejných škol tím, že je posílají do prospěšných škol soukromých. Jiní rodiče, kteří si to nemohou dovolit, pokoušejí se aspoň donutit americké školství k reformě.

První pokus o reformu amerického školství je založen na odmítnutí státního monopolu a už se pro jednává před Nejvyšším soudem. Přichází z města Clevelandu, kde rodiče žádají stát o návrat peněz, které zaplatili v daních na udržování veřejných škol a chtějí za ty peníze poslat své děti na studia do škol jiných než státem určených. Tento pokus o reformu amerického systému vzdělání má však mocné odpůrce. Známý publicista William Rusher je všechny vyjmenoval. Jsou tyto: (1) Učitelské odbory, které tvrdí, že vyšší platy učitelům veřejných škol napravit vše. (2) Rodiče studentů, kteří bydlí v převážně bílých předměstských školách a nepřejí si přílivu ať jakkoli nadaných menšinových studentů do svých škol. (3) Organizace, jako jsou „Americká unie pro občanská práva“ a „Američané pro odluku církve od státu“, které mají strach z toho, že rodiče z ghetta by mohli poslat své děti do církevních škol, kde by děti slyšely o Bohu, Desíti přikázáních a podobných nežádoucích věcech. (4) Černí politikové, kteří jsou financováni učitelstvími odbory a jejich bílí liberální kolegové, jejichž děti studují v soukromých školách. (Článek „Soud je poslední nadějí“, *Conservative Chronicle*, 20. březen 2002)

Druhý pokus o reformu amerického školství je založen na odmítnutí liberální filozofie, že děti samy od sebe dychtí naučit se všemu, včetně čtení, psaní a aritmetice v základních školách a že tedy úlohou učitele je toliko „usnadňovat“ dětem jejich samostatné zkoumání a neplést se příliš do jejich samoučení.

Tato liberální filozofie pokládá za nejdůležitější radost dětí při učení, kdežto vyučování faktů a pojmů pokládá za druhořadé. Jinými slovy: dává přednost učení, jež samovolně plyne ze zkušenosti samotných dětí. Mnoho liberálních učitelů přímo miluje tuto filozofii vzdělání, to jest sedět okolo stolu s dětmi a rozmlouvat s nimi o knihách. Je to pro ně zajímavější než vtoukat dětem do hlavy hláskování a násobilku. Vždyť jsou případy, že vysoce motivovaným studentům (ze zámožných rodin se dvěma vzdělanými rodiči) takové samovolné učení i pomáhá!

Zkušenost nejlepších učitelů a výzkum přemnohých institucí doporučuje však zcela jiný způsob vyučování – zejména ro chudé děti s jedním rodičem, které jsou vystaveny tvrdým životním podmínkám a potřebují hodně cvičení v základních věcech a hodně pochvaly, když ukáží sebemenší pokrok. Studie Univerzity z Wisconsin-Milwaukee nalézají, že nejlepší učitelé zdůrazňují ve svých třídách praktické věci a postupy cestou konkrétního ukazování, soustavného cvičení a opakované praxe. Že nejlepší učitelé mají třídy, které jsou pevně organizovány, vždy zaměřeny na konkrétní výsledek a vyučovány jasně zavedenou rutinou. Že vedení nejlepších učitelů je vždy pevné a rozhodné, zdůrazňuje přísná a vysoká akademická měřítka, udržuje naprostý pořádek ve třídě, používá tradiční přímé vyučování všeho, včetně psaní, hláskování a matematiky v základních školách a provádí pravidelnou kontrolu nad vývojem studentů cestou denních domácích úloh a pravidelných třídních testů.

Třetí pokus o reformu amerického školství je založen na odmítnutí liberální učební osnovy, která rozmnožuje vyučované předměty často o zbytečné a někdy i škodlivé a nakonec nevzdělává, ale politicky indoktrinuje. Tento trend ukázal nejlépe „Týden rozlišnosti“ (*Week of Diversity*) ve střední škole (*high school*) v kalifornské obci Santa Rosa. Tam přivedli do školy řečníky ze všech možných míst a měli pro své studenty 82 různých programů (*presentations*). Jeden program, divadelní představení nazvané „Pohlaví a jiné věci“ (*Sex and Stuff*), popisoval všechny možné problémy a strasti, jež středoškolák zažívá – od pohlavního obtěžování až po znásilnění, nežádoucího otěhotnění, infekce, HIV, anorexie, smrti při řízení auta v opilosti, rvačky a sebevraždy. Podle článku od známé publicistky Phyllis Schlafly „Hádejte, co se děje ve škole!“ (*Conservative Chronicle*, 20. květen 2001) rodič jednoho studenta si stěžoval na scénu, ve které podprsenka, spodní prádlo a nylonky byly vyhazovány zespod pokrývky, a též na jinou scénu, při které hudba navrhovala pohlavní styk, který se pod pokrývkou konal. Čtrnáct tříd „Týdnu odlišnosti“ se zabývalo otázkami pohlaví, homofobie a AIDS, které všechny vyzněly ve prospěch homosexuální, lesbické, *bisexuální* a *transgender* ideologie a tvrdily, že tyto životní styly nejsou zvoleny, ale vrozeny a že jsou zdravé a normální. Jedenáct tříd bylo vystaveno radikální levičácké ideologii, včetně podpory pro komunistickou Čínu, záškodnickou válku v Kolumbii a zastavení „amerického imperialismu“ vnucovaného lačnými kapitalistickými korporacemi. Jedna třída se zabývala návrhem na podporu pro společenskou změnu, která by udělala „Ameriku jako Kubu“, kde vláda vlastní všechno a rozděluje to rovně lidem tak, že není bohatých ani chudých. Sedmnáct tříd podporovalo levičáckou agendu týkající se ovzduší, pět tříd se věnovalo otázkám policejní brutality a jedna třída, vedená militantními lidmi ze „Zvláštní půlnoční právnické firmy“ rozdávala studentům materiál, jenž je varoval slovy: „Nikdy nevěřte policii“ a obsahoval instrukce, jak se zapojit do hnutí občanské neposlušnosti. A tak dále. Dvě třídy se zaměřily na budování „svobodného světa bez nenávisti“, kde jeden přednášející představoval nenávistnou osobu, jež věří v „knihu“, čte ji každé ráno, zejména v neděli, a pociťuje z ní právo nenávidět a ponižovat druhé. Všichni přítomní ve třídě přítom rozuměli, o jaké „knize“ přednášející mluví a křesťanští studenti cítili, že jsou obviňováni z předsudku.

To vše se událo v kalifornské škole, přestože státní zákon o vzdělání čís. 51554(b) vyžaduje předběžné uvědomění rodičů o „vyučování, jež zahrnuje přednášky o pohlavních nemocech, AIDS, lidské pohlavnosti či rodinném životě“. Přestože státní zákon čís. 51553 stanoví, že „kdykoli jsou ve veřejných školách dávány pohlavní instrukce, abstinence musí být zdůrazňována jako jediná na sto procent spolehlivá ochrana proti přenosným pohlavním chorobám“, že přednesená fakta musí být „lékařsky přesná a objektivní“ a že procento nedostatečné ochrany cestou prezervativů musí být vždy uvedeno. Státní zákon také vyžaduje, aby instrukce „zdůrazňovaly, že studenti se musí zdržet pohlavního styku, pokud nejsou připraveni na manželství“, že se musí „učit cti a úctě k tradičnímu manželství s jednou ženou“ (*monogamous heterosexual*) a že pro muže a ženy jakéhokoliv věku je proti zákonu souložit s mužskou či ženskou osobou mladší osmnácti let, se kterou nejsou oddáni. A navíc zákon čís. 51500 zakazuje veřejným školám „podporovat jakoukoliv činnost, která působí záporně na lidi kvůli jejich... víry“ a zákon čís. 60044 zakazuje „jakoukoliv věc, jež působí záporně na lidi kvůli jejich... zaměstnání“.

Závěr? Náprava amerického školství a prosazení potřebných reforem se může leckde – nejen v Kalifornii a jejím zhovadilém Hollywoodu – opřít o platné zákony a ve státech, kde takové zákony ještě nejsou, se musí potřebné zákony vyvolat a pak též dodržovat!

Svobodní lidé – a Američané jsou přece ještě svobodní – musí přiložit ruce k dílu, všude a hned!

Prof. Dr. Ing. Libor Brom

(Nedělní hlasatel, 5. 5. 2002, str. 6)

Rovnoprávnost

Když jsme kdysi v gymnáziu studovali dějiny starověku, dozvěděli jsme se, že Plato a Euripides se zabývali otázkou rovnosti mužů a žen. Později ve třídách francouzské literatury devatenáctého století jsme slyšeli nový termín „feminismus“ a rozuměli, že jde o uznání hospodářské, společenské, právní a politické rovnoprávnosti žen. A ještě později – při studiu ekonomiky na technice – jsme si uvědomili, jaký to urputný boj o rovnost s muži se vlastně táhne naší civilizací už od doby industrializace a že v budoucnu také nám je souzeno tento boj pozorovat.

Pokrok feminismu se pak ukázal opravdu závratným. Dnes jsou ženy činné ve všech odvětvích lidské práce a často mají nejvyšší postavení nejen v obchodu, průmyslu či politice, ale i v životu nebezpečných službách, včetně policejních a vojenských. Ženy jsou též na výši finančně a intelektuálně. Poslední výtisk žurnálu Newsweek například přináší na obálce obraz sebevědomě se usmívající miliardářky a uvnitř portréty jedenácti vysoce vzdělaných žen ve vedení předních amerických univerzit.

V naší moderní době všechny „-ismy“ však nejen vyzrávají, ale i trpí velmi složitými důsledky. Feminismus není výjimkou. Známa americká feministka Sylvia Ann Hewlettová, ekonomka a autorka knih o boji žen za rovnoprávnost, se těmito složitými důsledky už po léta zabývá. V knize „Válka proti rodičům“ (ve spolupráci s Cornelem Westem, profesorem dějin filozofie a afrických studií na Harvardské univerzitě) Hewlettová došla k závěru, že dosažení ženské rovnoprávnosti přineslo vážný problém, který ona definuje takto: „Rodiče chudé a střední vrstvy byli opuštěni obchodní, politickou a kulturní elitou: děti zůstávají samy doma, vychovávají sebe sama, vyživují se špatnou potravou (*junk food*), inspirovají se synkopovanou rádobou hudbou s často zločinnými verši (*rap music*) a učí se pohovory na televizi (*talk shows*). Žijeme ve společnosti,“ praví Hewlettová, „kde panuje trh založený na zisku a lačnosti, zatímco netržní práce, založená na nezištném závazku a péči, pozbývá na důležitosti.“

Hewlettová se pak obrací na 62 milionů amerických rodičů a volá po nápravě, kterou vidí v ustavení „Zákona o právech rodičů“, jenž by „uznal hodnotu a důstojnost úlohy rodičů a obnovil národní závazek vůči blahu dětí.“ Podle autorky to znamená, že zaměstnaným rodičům musí být dána pružná pracovní doba, školní rok musí být prodloužen, daně musí být sníženy a péče o děti musí být zajištěna státem.

Ve své druhé knize pod názvem „Vytváření života: profesionální ženy a usilovná touha po dětech“ Hewlettová popisuje rozhovory s ženami, které úspěšně pronikly do obchodního světa, udělaly ohromnou kariéru, vydělávají statisíce dolarů, ale nejsou šťastné. Hewlettová popisuje, kterak tyto ženy touží po dětech, snáší nákladné a ponižující lékařské procedury, aby otěhotněly, a cestují po světě, aby alespoň adoptovaly. Hewlettová poukazuje přitom na výhodu, kterou mají muži. Podle jejího výzkumu profesionální muži „mají všechno“: 79 % chtělo mít děti a 79 % je také má. Vpravdě, čím úspěšnější je muž, tvrdí Hewlettová, tím je pravděpodobnější, že má ženu a děti. Výzkum prý ukazuje, že u žen je tomu právě naopak, zejména u žen, které udělaly úspěšnou kariéru: ve věku 40 let 49 % takových žen je bezdětných.

Jaké řešení pro tento problém nabízí feministka Hewlettová? Její řešení je podivně dvojí: na jedné straně radí zákonodárcům a korporacím, aby zavedly normy, které budou podporovat pracující rodiče, a na druhé straně radí ženám, aby svou kariéru zanechaly a věnovaly se raději manželství a dětem. A Hewlettová navíc dokazuje, proč manželství je pro ženy dobré. Píše: (1) manželství přináší zajištění pro stáří, (2) vdané ženy mají více pohlavního života, (3) manželství znamená zvýšení příjmu v domácnosti a (4) vdané ženy mají o 50 % nižší úmrtnost než ženy nevdané. Hewlettová, která používá ve svém výzkumu studie dvou

předních amerických univerzit (harvardské a yalské), tvrdí také to, že manželství je dobré pro duševní zdraví žen varuje, že pro ženy přes čtyřicet je pravděpodobnější, že budou spíše zabity teroristy, než že se vdají.

Do tak složité situace dozrál americký boj o rovnoprávnost, který v sedmdesátých letech minulého století přesvědčil mladé ženy, aby naplnily svůj život vyšším smyslem a šly za kariérou do „světa mužů“!

Komentátorka Phyllis Schlaflyová ve článku „Kariéry, možnosti, náklady a předsudky“ kritizuje návrhy feministky Hewlettové, když žádá, aby všechny zaměstnané matky dostaly šest měsíců placeného volna až do doby, kdy jejich dětem bude 18 let, a také aby kdykoliv dostaly od zaměstnavatelů neplacené volno a nebyly pro takové právo ohroženy při eventuálním zvyšování platu či povyšování. Takové řešení, praví Schlaflyová, neznamená rovnoprávnost žen, ale jejich výsadu. (*Conservative Chronicle*, 26. červen 2002)

Bernard Goldberg v knize „Předsudek“ (*Bias*) kritizuje navíc stranickost amerických médií, která neuveřejňují pravdu, že pro děti by bylo lepší, kdyby po škole měly své matky doma, ale naopak vymývají čtenářům rozum takzvanými znalci, kteří volají jen po lepší jakosti veřejných dětských útluků a po lepším zákonodárství, jež by umožňovalo matkám pokračovat v práci mimo domov a trávit méně času se svými dětmi.

Skutečnost, že třetina až polovina všech velmi úspěšných amerických žen středního věku nemá žádných dětí a že většina z nich přitom nikdy nechtěla zůstat bezdětnými, vyvolává v současné době pozornost médií ostatního světa, která nalézají podobnou situaci ve svých vlastních zemích. I pražské Lidové noviny nezůstaly pozadu, jak svědčí jejich článek z 25. května 2002 pod titulkem „Proč se nerozmnožujeme? Propad české porodnosti není způsoben ekonomickou krizí, ale hlubokou kulturní změnou“. Lidovky varují, že od roku 1994 národ náš vymírá a už v polovině tohoto století bude Čechů o téměř čtvrtinu méně.

Boj o rovnoprávnost se šíří nyní po celém světě zejména cestou konvence Organizace Spojených národů o zákazu diskriminace žen (CEDAW), kterou schválilo 167 zemí. Pravda, některé země tuto pochybně formulovanou konvenci podepsaly bez úmyslu ji dodržet a senát USA ji dokonce odmítl. Právní základ pro urputný boj o rovnoprávnost ve světě je však tady. Za daných okolností „základní plán je [pro nás] jedinečně jednoduchý,“ praví australská feministka Rita Josephová: „Idea je ta, že feministická agenda je přednesena v jazyku lidských práv“ [a pak vnucena jednotlivým zemím bez ohledu na jejich svrchovanost].

Jinou taktikou komise CEDAW je, že její usnesení jsou vyjádřena v širokých termínech, avšak poté úzce tlumočena a užita k radikálním cílům. Komise CEDAW takto už kritizovala Bělorusko, že zavedlo Svátek matek [když přece ten zdůrazňuje tak nežádoucí „stereotypní úlohu ženského pohlaví“], naléhala na Argentinu bojovat proti přežitému ideálu „ušlechtilé úlohy matky“, stěžovaly si, že voliči v Irsku zastávají katolické hodnoty a varovala Libyi, že Korán může být uplatňován toliko v rámci „přípustných“ mezí, které komise CEDAW stanovila. Komise dokonce naléhala na Dánsko, aby poskytlo údaje o tom, jak dalece dánští otcové se podílejí na práci okolo domácnosti.

Komentátor John Leo uvádí navíc několik příkladů, kam formulace CEDAW může vést. „Právo žen na svobodnou volbu povolání a zaměstnání“ může být vysvětleno (jak se už samotná komise vyslovila) tak, že prostituce musí být ve světě dekriminována. Podobně zákaz „jakéhokoli odlišování, vylučování či omezení na základě pohlaví“ může vést k povinné legalizaci homosexuálního manželství. Někteří analytici též uvažují o tom, že zákaz „předsudku proti orientaci“ může nakonec vést k legalizaci pedofilie, neboť někteří lidé jsou přece „orientováni“ na děti.

Americký senát již od roku 1979 správně zamítá kulturní imperialismus CEDAW, který je maskován jako volání po rovnoprávnosti, avšak ohrožuje zdravý lidský rozum, národní kulturu a státní samostatnost.

Přes všechny „-ismy“ našich časů my, Čechové a Češky, zůstaňme tedy věrni duchovnímu dědictví našich národních předků, pro které rovnoprávnost žen a mužů byla samozřejmá a měřena jen podle toho, jak jednotlivá duše plnila svou povinnost v duchu Ježíše Krista.

Prof. Dr. Ing. Libor Brom

(*Nedělní hlasatel*, 18. 8. 2002, str. 5-6)

Duchovnost

Vánoce a Nový rok jsou svátky, kdy se zamýšlíme nad smyslem života a zjišťujeme, že myšlení, představy a city moderního světa se stále více vzdalují Všemocnému Bohu, svému Stvořiteli. Lidé se dnes zabývají především záležitostmi a bytostmi konkrétními a jsou motivováni hmotnými božstvy, jako jsou peníze, pohlavní pud, společenské postavení, hospodářská a politická moc a jiné pozemské zájmy. Všemocný Bůh, Stvořitel nebe a země, je novověkým lidstvem na cestě k zapomenutí už od časů fyzika Pierra Laplace, který předložil francouzskému císaři Napoleonu Bonapartovi své *Pojednání o nebeské mechanice* a vysvětlil původ sluneční soustavy nikoli jako produkt božího záměru, jak to činil Isaac Newton, ale jako výsledek čistě přírodních zákonů.

Vpravdě od doby osvícenství celá západní filozofie vědy se odvrátila od tradičního zaměření na Všemocného Boha a klasické pojetí vesmíru jako Jeho velkorysého plánu. Filozofové začali vytvářet nové teorie o vzniku světa bez Tvůrce a úporně mezi sebou soutěžili. Jaký to duševní a duchovní převrat se vyvinul jen v 19. století, kdy převládli světští filozofové a vědci, jako Hume, Kant, Darwin, Chambers, Gray a jiní!

Ve 20. století jsme byli pak svědky toho, jak všeobecný cynický materialismus vyvrcholil ve strašných světových válkách a genocidních totalitách nacismu a komunismu. Nyní, na počátku 21. století, se zdá, že vzrůstající pohanství natrvalo zavládlo západním světem. Podle posledních statistik i v historických českých zemích s jejich tisíciletým křesťanským dědictvím od Ludmily a Václava až po Masaryka, Horákovou a mučedníky z dob totality jen 27 procent obyvatelstva věří v Boha...

Mezitím však – jakoby nepozorovaně – kosmologie, fyzika a biologie začaly vykazovat pozoruhodný posun v názorech vědy. Důkazy z kosmologie začaly podporovat myšlenku konečnosti vesmíru; důkazy z fyziky a biologie otevřely znovu otázku vesmírného plánu; Einsteinova teorie relativity navrhla trvání vesmíru jako dočasné; Friedmann ukázal, že někdy v minulosti vzdálenost sousedních hvězdných soustav se rovnala nule; Boyle, Penzias a Wilson vyvinuli myšlenku, že hustota vesmíru je napořád stejná a vystavena záření z počáteční vysoké vesmírné teploty; a Gamov z toho všeho předpověděl, že vznik toho počátečního nesmírného horka byl důsledkem velkého výbuchu (*Big Bang*). A tak dále.

Jinými slovy: výsledné poznání vědy o všeobecné relativitě ve vesmíru zahrnuje v sobě poznatek absolutního začátku všeho – začátku, před kterým nemohl existovat ani čas, ani prostor. A všeobecná relativita a velký počáteční výbuch dohromady daly vědecký popis toho, co křesťanští bohoslovci již dlouho tvrdí v termínech své doktríny jako *creatio ex nihilo* (stvoření z ničeho). Svědectví přírody (nebo vědy) ve skutečnosti podporují základní články křesťanské víry.

Pravda, vědecké důkazy nedokazují existenci Boha, praví Stephen C. Meyer ve své eseji „Návrat hypotézy Boha“ (*Journal of Interdisciplinary Studies*), ale pravdou také je, že přírodní vědy (kosmologie, fyzika, biochemie a molekulární biologie) „epistemologicky podporují existenci Boha tak, jak je prohlášena teistickým a křesťanským názorem o světě“.

Při zjevném bloudění lidských rozumů a srdcí naše duchovnost záleží tedy, koneckonců, na nás samotných. Záleží na naší nejnítější pravdě, kterou jsme v kritických okamžicích svého života poznali. Záleží na naší vlastní nejhlubší víře, která nám dala sílu důstojně přežít vezdejší slzavé údolí. Záleží na našich jakoby věčnosti se dotýkajících pocitech, které nás o každých Vánocích postihují.

Ano, naše duchovnost záleží na vánočním pohledu na zrozené Jezulátko a Jeho slib vaší věčnosti.

Prof. Dr. Ing. Libor Brom

(*Nedělní hlasatel*, 22. 12. 2002, str. 1)